

...Ми — повоєнні.

Тільки в пам'ять нам
Влилося найдорожче й незабутнє:
Хоч небо тиші сяяло з майбутнього,
З минулого — кривавилась війна.

Живим — життя.

Ми з радості росли.
(Хто вижив, той умів цінити радість).
Під сонцем, під грозою і під градом
Несхитні, ми самі до себе йшли.

Коли батьки, обтяжені свинцем,
Нам не встигали скласти заповіти,
Ми, дивлячись на строге їх лице,
Вчували на плечах
вагу усього світу.

Ми старшими ставали в мить одну —
Опорою родині і країні,
І вирушали далі в далину
Вже власним кроком — кроком покоління.

Ми — ідемо.

1980

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.

